

Arrest

nr. 135 692 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, op X geboren in X, Edo state en behorende tot de Edo etnie. U bent christen. U woonde met uw ouders in Ogbe, het dorp waar uw vader vandaan kwam. Toen u ongeveer zes jaar was overleed uw vader. U verhuisde met uw moeder naar Benin City toen u ongeveer tien jaar was. U volgde de lagere school. In Benin City werkte uw moeder op de markt en u hielp haar. In 2000 betaalde (C.L.) een bruidsprijs aan uw moeder en uw oudste broer. U leefde ongeveer een jaar bij hem, waarna u opnieuw bij uw moeder ging wonen. De broer van uw vader, (W.), had gehoord dat uw moeder u weggaf aan (C.). Hij kwam op bezoek in 2002 en vertelde u en uw moeder

dat uw vader u al beloofd had aan (E.). (E.) had uw vader geld geleend voor zijn boerderij, in ruil voor zijn dochter. (W.) wilde dat u zou meekomen naar Ogbe om met (E.) te trouwen, maar u weigerde. Enkele maanden later kwam hij terug met de andere broer van uw vader en met (E.) zelf. Ze dwongen u in een auto en namen u mee naar het dorp. U bleef weigeren met hem te trouwen en keerde terug naar uw moeder in Benin City. U werd in totaal drie keer meegenomen naar het Ogbe, de derde keer bleef u er ongeveer een maand. Omdat ze bleven eisen dat u met (E.) zou trouwen, wilde u het land verlaten. U ontmoette een vrouw die u hierbij zou helpen, ze zei dat ze u naar Europa kon sturen, maar u zou 20000 euro moeten betalen eens u was toegekomen. U werkte in de prostitutie en betaalde haar 5000 euro terug. U kon zich echter niet veroorloven nog eens 15000 euro te betalen, waarna u van nummer veranderde en niets meer van de vrouw hoorde. Intussen was u al enkele keren in aanraking gekomen met de politie, waardoor u niet kon blijven werken op de plek die u huurde. Via uw broer kwam u aan het nummer van (C.), die in Spanje verbleef en naar u op zoek was. U nam contact met hem op en vertrok in januari 2006 naar Spanje. U kreeg twee kinderen met hem. In januari 2013 gingen jullie uit elkaar en u kwam terug naar België. Op 22 oktober 2013 beviel u in België van een dochter, (O.P.). Uw moeder zei u dat ze uw dochter wilde laten besnijden indien u met haar naar Nigeria zou komen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt uw land verlaten te hebben omwille van een gedwongen huwelijk met (E.) (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kan niet terug naar Nigeria omdat ze u steeds zullen vinden (zie CGVS p. 12). Bovendien vreest u besnijdenis voor uw dochter, aangezien uw moeder u zei dat uw dochter besneden moet worden (CGVS p. 11, 15).

Volgens uw verklaringen had uw vader geld geleend van (E.). Uw vader had het geld nodig voor zijn boerderij, maar hij kon het niet terugbetalen (CGVS p. 9). Toen u ongeveer zes jaar oud was overleed uw vader (CGVS p. 11). U verhuisde met uw moeder naar Benin City toen u ongeveer tien jaar oud was (CGVS p. 7). Toen u ongeveer 18 jaar oud was, in het jaar 2000, trouwde u met (C.L.) (CGVS p. 3, 4, 7). (C.) betaalde immers een bruidsschat aan uw moeder en uw oudere broer (CGVS p. 7). U woonde ongeveer een jaar bij (C.), maar toen hij naar het buitenland vertrok, ging u terug bij uw moeder wonen (CGVS p. 7). In 2002 of 2003 kreeg u voor het eerst te horen dat uw vader geld leende van (E.) en hem in ruil daarvoor beloofde dat u hem zou trouwen (CGVS p. 11). (W.), een broer van uw vader, kwam uw moeder hieraan herinneren. Uw moeder stond u immers toe te trouwen met (C.), hoewel u aan (E.) beloofd was (CGVS p. 4, 7, 11). U stelt dat u drie keer vanuit Benin City ontvoerd werd naar het dorp, maar dat u weigerde met (E.) te trouwen en telkens wegliep (CGVS p. 11, 12). **Met betrekking tot uw beweerde gedwongen huwelijk met (E.) legt u echter lacuneuze en onaannemelijke verklaringen af.** Zo is het eigenaardig dat (W.) uw moeder pas aan de gemaakte afspraak kwam herinneren in 2002 of 2003, nadat u al een jaar bij (C.) gewoond had (CGVS p. 11). Indien (E.) werkelijk vastbesloten was u als vrouw te nemen (CGVS p. 11), zou men verwachten dat hij u zou komen opeisen vooraleer u werd uitgehuwelijkt aan iemand anders. Op zijn minst zou men verwachten dat u al vroeger op de hoogte gesteld zou zijn van de belofte van uw vader. Bovendien valt op dat u slechts weinig kan vertellen over de man met wie u gedwongen zou zijn te huwen. U stelt niets persoonlijks over hem te weten, u kent zelfs zijn achternaam niet (CGVS p. 13). Evenmin kan u toelichten hoeveel geld (E.) aan uw vader uitleende (CGVS p. 14), noch wat er met de boerderij van uw vader gebeurde na zijn dood (CGVS p. 11, 13). U stelt dat (E.) verklaarde dat hij u wilde, en geen geld (CGVS p. 11), maar dit verklaart niet uw onwetendheid met betrekking tot de details van zijn overeenkomst met uw vader en de huidige toestand van de boerderij van uw vader. Nochtans zijn deze bijzonder relevant, aangezien (E.) misschien te overtuigen was geweest om u met rust te laten indien hij zijn geld zou terugkrijgen. Aangezien u en uw moeder naar Benin City verhuisden (CGVS p. 11) kan worden aangenomen dat iemand anders de boerderij nu in handen heeft en er de vruchten van plukt. Op zijn minst zou men verwachten dat u verklaringen kan afleggen over wie de boerderij nu in handen heeft en waarom die persoon niet aansprakelijk gesteld kan worden voor het geld dat uw vader van (E.) leende. Indien u dit niet aan uw vader zijn broers kon vragen (CGVS p. 13), dan toch aan uw moeder, die volgens uw verklaringen tegen de overeenkomst met (E.) was geweest (CGVS p. 12).

Met betrekking tot uw reisweg legt u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u in 2004 van Nigeria rechtstreeks naar België gevlogen te zijn (CGVS p. 8). Hoewel u alleen reisde met een vals paspoort, stelt u niet te weten of er een visum in het paspoort stond (CGVS p. 8). Nochtans kan niet worden ingezien hoe u vanuit Nigeria tot België zou kunnen reizen zonder te weten of er een visum in uw paspoort staat. Op de luchthaven kan u immers vragen krijgen met betrekking tot uw persoonsgegevens of reisdoel, dus het is onontbeerlijk te weten met wat voor documenten u reist. Uw paspoort en visum zouden bovendien uw reisweg en datum van binnenkomst in het land

kunnen documenteren, waarvoor u nu geen enkel bewijs voorlegt. U verklaart sinds een onbekende datum in 2004 (CGVS p. 8) tot januari 2006 in België verbleven te hebben (CGVS p. 10). Uw vingerafdrukken blijken echter op 5/2/2004 in Frankrijk genomen te zijn (zie administratief dossier), terwijl u aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk stelt nooit in Frankrijk geweest te zijn (CGVS p. 3). Geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in Frankrijk genomen werden, stelt u te denken dat u niet in Frankrijk was, maar u verklaart nu niet zeker te zijn (CGVS p. 17). **Uw vage en incoherente verklaringen met betrekking tot de documenten waarmee u naar België reisde en met betrekking tot uw verblijf in Frankrijk, tasten uw algemene geloofwaardigheid verder aan.**

Ten slotte haalt u een **vrees voor besnijdenis van uw dochter** in Nigeria aan. Gevraagd waarom u vreest dat uw dochter in Nigeria besneden zal worden, stelt u dat ze het doen in uw plaats, dat u zelf besneden werd en dat u de pijn kent. Gevraagd waarom u denkt dat uw dochter tegen uw wil besneden zal worden, stelt u dat het moet gebeuren en dat uw moeder vroeg of u uw dochter wilde laten besnijden indien u naar Nigeria zou terugkeren. U stelde dit niet te willen. Gevraagd wat uw moeder hierop zei, stelt u kortweg 'dat ze besneden zal worden'. Gevraagd wie het zou doen, stelt u dat uw moeder haar zal meenemen. Gevraagd waarom ze dit zou doen tegen uw zin, antwoordt u: 'Ze moet besneden worden.' Dit antwoordt verklaart echter geenszins waarom u vreest dat uw moeder haar tegen uw wil zou besnijden. Wanneer u dezelfde vraag opnieuw gesteld wordt, zegt u dat er wordt neergekeken op kinderen die niet besneden zijn en dat andere kinderen niet met uw dochter zullen willen spelen wanneer zij als enige niet besneden zal zijn (CGVS p. 15). Uit deze korte antwoorden blijkt geenszins dat u met uw moeder een ernstige discussie had over het al dan niet besnijden van uw dochter, noch blijkt hieruit de doorgedreven overtuiging van uw moeder dat uw dochter besneden moet worden en dat zij dit desnoods tegen uw wil zou doen. Evenmin blijkt hieruit dat u met haar een oprechte discussie aanging en probeerde haar te overtuigen van uw argumenten. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor de besnijdenis van zijn dochter in zijn land van herkomst, mag nochtans verwacht worden dat hij zich gebreid informeert, zowel over de algemene situatie met betrekking tot besnijdenis in zijn land, als over de attitudes en ideeën van de personen die hem eventueel onder druk zouden kunnen zetten. Op de vraag of besnijdenis in Nigeria verboden is bij wet, antwoordde u dat u nooit hoorde dat er een wet tegen besnijdenis zou bestaan (CGVS p. 15). Bovendien stelde u dat iedereen die u tegenkwam in Nigeria besneden is en dat u in Nigeria nooit hoorde van iemand die zijn dochter niet wil besnijden (CGVS p. 16). Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal, blijkt nochtans dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden of dat besnijdenis een alomtegenwoordig fenomeen zou zijn in Nigeria, zoals u suggereert (CGVS p. 15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er verschillende NGO's zich inzetten tegen de praktijk van besnijdenis in Nigeria en dat er zelfs een dalende prevalentie is van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria, naar aanleiding van. (Zie informatie administratief dossier.) Uw weinig aannemelijke verklaringen en de vaststelling dat u klaarblijkelijk geen moeite deed zich te informeren over - in het kader van uw asielaanvraag cruciale - zaken zoals het voorkomen en de legaliteit van besnijdenis in Edo state, **kan u niet overtuigen werkelijk een ernstige vrees voor de besnijdenis van uw dochter te hebben in uw land van herkomst.**

Gelet op het bovenstaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw reisweg of identiteit ondersteunen. Wel legt u de geboorteakten van uw kinderen voor, welke een aanwijzing zijn voor hun identiteit en plaats van geboorte. Het medisch attest waarin uw littekens beschreven worden, stelt dat er littekens in de vorm van de letters van uw naam op uw arm staan. Volgens uw verklaringen werden deze toegebracht toen u ontvoerd werd naar het dorp van (E.) (CGVS p. 12). Een arts kan weliswaar vaststellen dat u littekens heeft, maar kan niet vaststellen in welke omstandigheden deze werden toegebracht. Zoals hierboven reeds uitgelegd kon u uw gedwongen huwelijk niet aannemelijk maken, waardoor aan de littekens op uw arm geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verder legt u een attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent en uw dochter niet. De vaststelling dat u besneden werd en uw dochter niet, wil echter geenszins zeggen dat uw dochter een vrees voor besnijdenis heeft bij een terugkeer naar Nigeria. Deze attesten veranderen bovenbeschreven argumentatie niet. Hetzelfde geldt voor de informatie van GAMS en de verklaring op eer die u voorlegt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van **"de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting en schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980, schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM."**

Zij betoogt inzake haar gedwongen huwelijk met E.:

"Verzoekster verloor inderdaad op jonge leeftijd haar moeder. Haar moeder, die werkzaam was op de markt verhuisde met verzoekster naar Benin City op 6jarige leeftijd.

Verzoekster is er uiteraard niet persoonlijk verantwoordelijk voor dat haar moeder haar liet huwen met (C.L.) en haar niet mededeelde dat haar vader reeds eerder andere regelingen zou getroffen hebben. Verzoekster en haar moeder verlieten hun dorp en dus ook de boerderij toen zij zelf +/- 6 jaar oud was. Verzoekster kan de redenering van het CGVS niet volgen waar men meent dat zij lacuneuze en/of onaannemelijke verklaringen zou afgelegd hebben.

Verzoekster kreeg niet eens vragen over de band en de contacten met haar familie langs vaders en moederzijde!

Dit is een werkelijk gebrek aan motivering door zich te steunen op allerhande zaken die niet eens aan verzoekster werden gevraagd of voorgelegd.

Sedert het vertrek uit het dorp had verzoekster geen contact meer met de familie van vader en moeder. Zij bouwden een nieuw leven op in Benin City en zij huwde er inderdaad ook. Verzoekster haar moeder bevestigde maar na de komst van (W.) dat dit waar was, dat haar vader destijds geld nodig had gehad en hij in ruil ervoor zijn dochter had moeten beloven aan (E.).

Ogbe en Benin City liggen met de auto 2 uur rijden van elkaar, wat aldus een lange afstand is. Omdat verzoekster haar moeder meer overlevingskansen in Benin City zag voor haar gezin na het overlijden van verzoekster haar vader verhuisden zij naar Benin City. Verzoekster haar moeder sprak hier nooit over en op 6jarige leeftijd was zij hier niet van op de hoogte of werd zij er niet over ingelicht. Er was al die jaren geen contact met familie dus wie zou het haar vertellen?

De broer van verzoekster haar vader had geruchten horen waaien als dat zij gehuwd was en kwam aldus het gezin van zijn broer zoeken in Benin City.

(E.) kon niet eerder naar verzoekster komen zoeken, hij wist niet waar zij waren. Verzoekster was gehuwd met (C.L.) en had geen interesse in de man met wie men haar wou dwingen te huwen. Zij vroeg hem dan ook niet uit over allerhande: zij werd meegenomen tegen haar wil en zelfs verkracht door deze man.

Waarom zouden verzoekster haar verklaringen niet kunnen stroken met de waarheid?

Verzoekster was 6 toen haar vader overleed en zij haar dorp verliet. Hoe kan een kind van 6 van dergelijke zaken op de hoogte zijn? Zij was daarenboven jonger dan 6 toen haar vader geld voor de boerderij nodig had! Het CGVS hield hiermede in zijn motivering aldus duidelijk geen rekening, zodat de beslissing gebrekkig is.

De enige die details over de overeenkomst kon vertellen aan verzoekster was haar moeder of haar oom (W.) maar die discussieerden onderling en niet met haarzelf.

Bovendien: waar tijdens het verhoor heeft het CGVS in het lang en het breed gepolst naar verzoekster haar kennis van de boerderij, men heeft één keer gevraagd naar wat er met de boerderij gebeurde na hun vertrek en wanneer zij bij (E.) was, of zij zich dan heeft vergewist van de toestand van de boerderij.

Men zal van tegenzijde argumenteren dat er gevraagd werd aan verzoekster op het einde van het verhoor of zij nog iets wenste toe te voegen of niet en dat zij niets meer wou toevoegen maar het betreffen in deze zaken waar het CGVS zich op wenst te steunen in de bestreden beslissing zonder daarover zelf initiatief genomen te hebben ernaar te vragen. Verzoekster kon geenszins inschatten op de dag van het verhoor dat het CGVS zoveel belang aan dit punt zou hechten!

Verzoekster was niet aanwezig bij de gesprekken tussen (E.), (W.) en haar moeder, zij weet niet over hoeveel geld het ging. Het CGVS zegt in de bestreden beslissing dat verzoekster met (E.) had kunnen praten om hem eventueel zijn geld terug te geven: verzoekster haar moeder en zijzelf kwamen zelf amper rond om te leven: men wist uit de verklaringen van verzoekster dat zij geen studies volgde (primary school), dat zij nooit werkte en dat haar moeder op de markt zaken verkocht (men vroeg zelfs niet WAT haar moeder er verkocht!) maar men gaat wel stellen dat zij (E.) kon betalen....! Neen, zij hadden daartoe geen financiële mogelijkheden, reden waarom verzoekster haar moeder zich ook niet verzette.

Men deed zelfs niet de moeite te vragen naar gesprekken tussen verzoekster en haar moeder dienaangaande!

Verzoekster kent de naam van één van de zonen van (E.), namelijk (D.E.): ze kent hem van toen ze klein was. Ze weet over (E.) dat hij geen dieren had maar wel land en dat hij daarop "Kasava, plante en peppers" had. (E.) is +/- 60 jaar oud. Klassieke vragen in gelijkaardige dossiers als "beschrijf me de man, zijn woning, u was in zijn huis: beschrijf het huis, de kamer, waren er andere vrouwen, kinderen, waarover sprak u, wat deed u tijdens de dag dat u daar was, beschrijf hem, heeft hij speciale kenmerken (baard, kleur ogen, haarkleur,...), adres waar hij woont,...".

NIETS van dit alles is gevraagd aan verzoekster hoe kan men dan zeggen dat men haar niet gelooft?

Verzoekster gaf ook aan tijdens haar verhoor (en gestaafd met een medisch attest) dat zij gebrandmerkt werd met haar eigen naam op haar arm (gehoorverslag pagina 12) als straf door deze man: het zijn geen lichte verwondingen! Daarover zijn zelfs geen verdere vragen gesteld, niet over de mishandelingen (slagen, brandmerken, verkrachting, vasthouden,...) en niet over hoe haar wonden verzorgd werden. Het CGVS kan dan ook niet op redelijke wijze tot de thans bestreden beslissing zijn gekomen!"

Betreffende haar reisweg en haar aanwezigheid in Frankrijk, voert verzoekster aan:

"Verzoekster reisde naar België in 2004 of tien jaar geleden: verzoekster vertelde wat zij ervan wist: dat zij een foto diende te geven en dat de vrouw een paspoort regelde, dat zij deze dame 20.000 EUR moest en dat zij er slechts 5.000 kon betalen, reden waarom zij haar telefoonnummer veranderde en naar Spanje verhuisde omdat deze vrouw haar stalkte. Verzoekster kon overleven als prostituee in die tijd. Verzoekster wist dat alles in orde was voor haar reis met de documenten die ze op zak had, ze moest die bij aankomst vernietigen en de rij mensen volgen om haar koffer op te halen. Indien verzoekster in 2004 een controle zou gehad hebben kon zij deze info wel geven.

Ook hier is de motivering niet gesteund op de feiten gekend in het dossier van verzoekster: men heeft haar niet gevraagd of zij de naam DESTIJDS kende (enkel of ze die nu kende!) en of de dame die haar reis regelde haar had voorbereid op vragen en controle, daarover geen woord aan vragen maar toch gaat men hieraan een doorslaggevend belang gaan hechten in het kader van huidige procedure.

Men gaat aan verzoekster vragen of zij ooit in een ander land asiel aanvraagde: neen, dat deed verzoekster niet. Zij weet niet dat zij in Frankrijk is geweest, maar 12.11.2013 zijn haar vingerafdrukken in Frankrijk genomen: dit stemt overeen met de periode waarin verzoekster van Spanje naar België reisde. Dit stemt wel overeen met haar verklaringen.

Ook hier weer een motivering die geen steun kan vinden in het administratief dossier: men vroeg aan verzoekster geen uitleg over haar reisweg van Spanje naar België, men vroeg haar enkel of zij ooit in Frankrijk was geweest, neen niet bewust in elk geval.

Aldus is de motivering over het weigeren van erkenning van verzoekster omdat men twijfelt aan haar gedwongen huwelijk bijzonder karig en weinig ernstig. Het verhoor op het CGVS was zeer beperkt en de vragen waren niet echt "ten gronde", er zijn vele vragen die men in een gelijkaardig dossier stelt en die hier niet aan bod kwamen!

Het is daarenboven niet omdat men de vingerafdrukken van verzoekster in Frankrijk heeft kunnen terugvinden dat dit ook impliceert dat zij er VERBLEVEN heeft zoals men stelt in de bestreden beslissing."

Verder zet verzoekster op omstandige wijze uiteen waarom zij vreest dat haar dochtertje bij een terugkeer naar Nigeria zou worden besneden. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en naar de Proceduregids van UNHCR.

Verzoekster wijst op het devolutieve karakter van onderhavig beroep en vervolgt:

"Verzoekster komt wel degelijk in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

Dat de Commissaris Generaal overigens op geen enkele wijze twijfelt over de afkomst van verzoekster.

Dat hier dan ook op volledig arbitraire wijze een beslissing werd genomen zonder de afkomst van verzoekster in twijfel te trekken.

Bij het geloofwaardigheidsonderzoek van de aanvrager, dient de onderzoeker zich te laten leiden door artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980, waar de voorwaarden voor beoordeling van geloofwaardigheid bij internationale bescherming beschreven worden.

Die beoordeling moet rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager (zijn eventueel traumatisch verleden, ervaringen, persoonlijkheid en andere belangrijke persoonlijke aspecten die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging) maar ook met de prevalentie in het land van herkomst.

In het kader van dit onderzoek moet de onderzoeker rekening houden met de specifieke omstandigheden van de asielzoeker en meer bepaald, met het feit dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep.

Bij gendergeweld is de onderzoeker vaak volledig afhankelijk van de mondelinge verklaringen van de aanvragers om de noodzaak van bescherming te beoordelen. De RVV herinnert in zijn arresten dat wanneer geen enkel schriftelijk bewijs ingediend is, er een grote samenhang en consistentie van de verklaringen nodig is om voldoende overtuigend te zijn (RVV n° 48126 van 15 september 2010, RVV n°56656 van 24 februari 2011.).

Verzoekster roept ook een schending in van artikel 3 EVRM dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoekster van de bescherming van dit grondrecht afstand zouden kunnen doen door middel van zogenaamd verklaringen die niet "geloofwaardig" zouden zijn.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: "Het absolute verbod dat opgelegd is door art. 3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg [verwijzing naar arresten Chala t. VK en Ahmed t. Oostenrijk]. Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden [idem], evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal t. VK en Soering t. VK.)

(Y. HAECK en V. STAELENS, "Artikel 3 EVRM", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1*, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 221-222; eigen onderlijning)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof blijkt duidelijk dat wanneer men erkent dat er een reëel risico is op onmenselijke behandeling, dat, zelfs in geval van personen die gevaarlijk en onwenselijk (in de criminele zin van het woord) zijn, dit in acht dient genomen te worden en bijgevolg de persoon niet mag uitgezet worden naar een land waar hij een dergelijke behandeling riskeert te ondergaan.

In casu is er geen sprake van een persoon met een crimineel verleden of criminele intenties, zodat zeker dient onderzocht te worden of hij, in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is echter niet gebeurd.

Bijgevolg wordt artikel 48/4, van de wet van 12.15.1980 geschonden en tevens artikel 3 EVRM.

Dat de verklaringen van verzoekster ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoekster kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway J., *the law of refugees status*, buttersworth, Toronto-Vancouver, 1991, p. 84);

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster van die aard is, dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer le statut des réfugiés*, 1979, n° 203-204);

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht en art. 62 van de Vreemdelingenwet;

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het statuut van vluchteling."

2.2.1. In zoverre verzoekster verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Nog daargelaten dat verzoekster niet preciseert welk artikel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen zij geschonden acht, heeft de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van deze wet en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoekster stelt bij een terugkeer naar haar land van herkomst onder meer problemen te vrezen ingevolge haar weigering om te huwen met E. De ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij bijzonder lang wachtte alvorens op basis hiervan een asielaanvraag in te dienen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat zij van 2004 tot 2006 twee jaren in België verbleef zonder hier een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens reisde zij naar Spanje, waar zij gedurende zeven jaren woonde. Ook in dit land en in al die jaren diende zij geen asielaanvraag in. Na te zijn teruggekeerd naar België, talmde zij andermaal nog bijna een jaar alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen op 12 november 2013 (administratief dossier, stuk 19: verklaring, nr.33; stukken 17 en 18). Wanneer aan verzoekster werd gevraagd waarom zij niet eerder asiel aanvroeg in België of in Spanje, stelde zij dit niet te hebben gedaan omdat zij bang was dat zij naar Nigeria zou worden teruggebracht (administratief dossier, stuk 3, p.17). Deze uitleg is geenszins afdoende. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster na aankomst in België gedurende twee jaren naliet dit te doen en België verliet in 2006, dat zij de volgende zeven jaren in Spanje evenmin asiel aanvroeg en dat zij na in 2013 te zijn teruggekeerd naar België andermaal bijna een jaar talmde alvorens uiteindelijk om asiel te verzoeken, getuigt geenszins van een oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en maakt dat de bewering dat zij problemen vreest ingevolge de weigering om met E. te huwen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees ingevolge het gedwongen huwelijk met E. wordt nog verder ondermijnd doordat zij maar weinig wist te vertellen over deze persoon. Zo bleek zij niet in staat hierover spontane verklaringen af te leggen. Wanneer haar werd gevraagd om hierover iets meer te vertellen dan het feit dat hij een oude man was die in het dorp bleef, kwam zij niet verder dan te stellen: *"Ik weet niets, persoonlijk"*. Bovendien bleek zij zelfs de volledige naam van deze persoon niet te kunnen verstrekken. Voorts wist zij niet of deze meer dan één kind had (*ibid.*, p.12-13). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij omtrent het voorgaande meer te weten zou zijn gekomen wanneer zij op de hoogte werd gebracht van het feit dat zij met E. diende te huwen of gedurende de periodes waarin zij bij deze man en in diens dorp verbleef. Bovendien kon worden verwacht dat zij zich in het kader van de aangevoerde problemen nader over deze persoon zou hebben geïnformeerd via haar moeder. Minstens kon worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan in het kader en ter staving van onderhavige asielaanvraag. Dat verzoekster wel een aantal zaken wist, en dit inzake de naam van één kind van E., de leeftijd die deze persoon bij benadering had en de gronden die hij bezat, weegt tegen de voormelde, frappante onwetendheden niet op. Dat geen andere vragen werden gesteld kan evenmin afbreuk doen aan deze vastgestelde onwetendheid.

Uit verzoeksters gezegden bij het CGVS blijkt bovendien dat zij onwetend was over de details van de overeenkomst tussen E. en haar vader en de huidige toestand van de boerderij van haar vader (*ibid.*, p.11-14). Verzoekster betwist dit niet doch tracht dit te vergoelijken door haar jeugdige leeftijd op het ogenblik dat de overeenkomst werd gesloten en doordat zij niet aanwezig was bij de gesprekken die hierover gingen. Dit kan echter niet volstaan om haar onwetendheid te vergoelijken. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat verzoekster zich over dit alles immers eenvoudigweg had kunnen informeren bij haar moeder, die net als haar tegen de overeenkomst en tegen het gedwongen huwelijk was. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich hierover bij haar moeder zou hebben geïnformeerd wanneer zij op de hoogte werd gesteld van het bestaan van deze overeenkomst en hierdoor problemen kende. Minstens kon worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan in het kader en ter adstructie van onderhavige asielaanvraag. Zij stond immers nog in contact met haar moeder (*ibid.*, p.6) en zij geeft in het verzoekschrift zelf aan dat haar moeder hierover wel op de hoogte was (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4).

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het vermeende gedwongen huwelijk met E., *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat zij op grond van haar weigering om te huwen op heden nog vervolging zou riskeren. Deze feiten dateren immers reeds van meer dan tien jaar geleden. Bovendien gaf verzoekster aan dat het reeds enkele jaren geleden was dat haar moeder en zijzelf nog iets van E. zouden hebben gehoord. Verzoekster stelde verder uitdrukkelijk niet te weten of deze persoon haar nog zoekt en gaf aan niet eens te weten of deze persoon, die ten tijde van haar vertrek uit haar land reeds oud was, nog in leven is (administratief dossier, stuk 3, p.12, 14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geheel niet aantoont dat zij een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge de weigering om te huwen met E.

In zoverre verzoekster zich baseert op een vrees voor een besnijdenis in hoofde van haar dochtertje, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht stelt: *“Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal, blijkt nochtans dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden of dat besnijdenis een alomtegenwoordig fenomeen zou zijn in Nigeria, zoals u suggereert (CGVS p. 15).”* Aldus blijkt uit deze niet betwiste informatie dat meer dan de helft van de vrouwen in de regio van herkomst van verzoekster niet is besneden en dat er een maatschappelijke negatieve tendens ten opzichte van besnijdenis aanwezig is in deze regio. Derhalve is verzoeksters vrees ten aanzien van Nigeria in hoofde van haar dochtertje niet gegrond.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15: documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS